ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (δεύτερο τμήμα)
της 14ης Φεβρουαρίου 1989 *

Στην υπόθεση 206/87,

Lefebvre Frère et Sœur, SA, με έδρα το Douai, εκπροσωπούμενη από το δικηγόρο Παρισίων Kunlin και το δικηγόρο Βρυξελλών Cloetens, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο το δικηγόρο Schleimer, 26, rue Philippe-II,

προσφεύγουσα,

κατά

Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενης από την M.-J. Jonczy, νομικό σύμβουλο της Επιτροπής, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Γ. Κρεμλή, μέλος της νομικής υπηρεσίας της Επιτροπής, Centre Wagner C 254, Λουξεμβούργο,

καθής,

υποστηριζόμενης από τη

Γαλλική Δημοκρατία, εκπροσωπούμενη από τους J. P. Puissochet και Géraud de Bergues, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο τη γαλλική πρεσβεία,

παρεμβαίνουσα,

που έχει ως αντικείμενο την ακύρωση της αποφάσεως της Επιτροπής της 9ης Μαΐου 1987, με την οποία εξουσιοδοτείται η Γαλλική Δημοκρατία να αποκλείσει της κοινοτικής μεταχειρίσεως τις μπανάνες καταγωγής ορισμένων τρίτων χωρών που τελούν σε ελεύθερη κυκλοφορία σε άλλα κράτη μέλη (ΕΕ C 127, σ. 4),

* Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική.

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (δεύτερο τμήμα)

συγκείμενο από τους T. F. O'Higgins, πρόεδρο τμήματος, G. F. Mancini και F. A. Schockweiler, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: C. O. Lenz
γραμματέας: D. Louterman, υπάλληλος διοικήσεως

έχοντας υπόψη την έκθεση για την επ' ακροατηρίου συζήτηση και κατόπιν της προφορικής διαδικασίας της 30ής Νοεμβρίου 1988,

αφού άκουσε το γενικό εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις του κατά τη συνεδρίαση της 14ης Δεκεμβρίου 1988,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

1 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη γραμματεία του Δικαστηρίου στις 7 Ιουλίου 1987 η εταιρία Lefebvre Frère et Sœur, SA, με έδρα το Douai (Γαλλία), άσκησε δυνάμει του άρθρου 173, δεύτερο εδάφιο, της Συνθήκης ΕΟΚ, προσφυγή ακυρώσεως της αποφάσεως της Επιτροπής της 8ης Μαΐου 1987, που απευθυνόταν στη Γαλλική Δημοκρατία και παρείχε στο κράτος μέλος αυτό το δικαίωμα να αποκλείσει της κοινοτικής μεταχειρίσεως τις νωπές μπανάνες καταγωγής τρίτων χωρών της λεγομένης ζώνης δολαρίου που τελούν σε ελεύθερη κυκλοφορία στα άλλα κράτη μέλη (ΕΕ C 127 της 13.5.1987, σ. 4).

2 Η γαλλική κυβέρνηση, φοβούμενη μήπως η εισαγωγή στη Γαλλία μπανανών που τελούν σε ελεύθερη κυκλοφορία στα άλλα κράτη μέλη διαταράξει τη γαλλική αγορά, το μεγαλύτερο μέρος των αναγκών της οποίας καλύπτεται από την παραγωγή των γαλλικών υπερπόντιων διαμερισμάτων και τριών κρατών ΑΚΕ που είναι παραδοσιακοί προμηθευτές της Γαλλίας, ζήτησε στις 30 Απριλίου 1987 από την Επιτροπή να της επιτρέψει να αποκλείσει της κοινοτικής μεταχειρίσεως τις μπανάνες καταγωγής τρίτων χωρών, εξαιρουμένων των τριών προαναφερθέντων κρατών ΑΚΕ, που τελούν σε ελεύθερη κυκλοφορία σε άλλα κράτη μέλη.

3 Με την προαναφερθείσα απόφαση που εκδόθηκε δυνάμει του άρθρου 115, πρώτο εδάφιο, της Συνθήκης ΕΟΚ, η Επιτροπή χορήγησε αυτή την εξουσιοδότηση για το μέλλον, περιορίζοντας όμως τη διάρκεια ισχύος της μέχρι τις 30 Απριλίου 1988 και το πραγματικό πεδίο εφαρμογής της στις μπανάνες που τελούν σε ελεύθερη κυκλοφορία εντός της Κοινότητας, καταγωγής μόνο των τρίτων χωρών της ζώνης δολαρίου.

4 Η προσφεύγουσα, η οποία ματαίως αποπειράθηκε επανειλημμένα κατά το παρελθόν να εισαγάγει στη Γαλλία μπανάνες από εκείνες τις οποίες αφορά η επίδικη απόφαση, θεωρεί ότι η απόφαση αυτή είναι παράνομη και για το λόγο αυτό άσκησε την παρούσα προσφυγή.

5 Με χωριστό δικόγραφο που περιήλθε στη γραμματεία του Δικαστηρίου στις 7 Ιουλίου 1987 η Επιτροπή πρόβαλε, δυνάμει του άρθρου 91 του κανονισμού διαδικασίας, ένσταση απαραδέκτου και ζήτησε από το Δικαστήριο να εκδώσει απόφαση επ' αυτής χωρίς να εισέλθει στην ουσία.

6 Η ένσταση της Επιτροπής, την οποία υποστήριξε η Γαλλική Δημοκρατία, η παρέμβαση της οποίας υπέρ των αιτημάτων της Επιτροπής έγινε δεκτή, συνίσταται στον ισχυρισμό ότι η προσβαλλόμενη απόφαση παρέχει απλώς στις γαλλικές αρχές τη διακριτική εξουσία να χορηγήσουν ή να αρνηθούν άδειες στους εισαγωγείς και συνιστά ως προς αυτούς γενικό μέτρο. Επομένως η απόφαση δεν αφορά την προσφεύγουσα ούτε άμεσα ούτε ατομικά κατά την έννοια του άρθρου 173, δεύτερο εδάφιο, της Συνθήκης.

7 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει, αντίθετα, ότι η επίδικη απόφαση την αφορά άμεσα, επειδή έχει ως αντικείμενο όχι μόνο να εξουσιοδοτήσει τη Γαλλική Δημοκρατία να αποκλείσει ορισμένες μπανάνες της κοινοτικής μεταχειρίσεως, αλλά και να επικυρώσει τους περιορισμούς στην εισαγωγή, τους οποίους εφαρμόζει η Γαλλική Δημοκρατία από πολλών ετών.

8 Η προσφεύγουσα θεωρεί ότι η απόφαση την αφορά και ατομικά επειδή από το 1977 ματαίως ζητεί επανειλημμένα από τις γαλλικές αρχές άδειες εισαγωγής μπανανών. Εξάλλου οι αποστολές μπανανών προελεύσεως Βελγίου που προορίζονταν γι' αυτήν αποπέμπονται συστηματικά στα σύνορα από τις γαλλικές τελωνειακές υπηρεσίες. Η

προσφεύγουσα, τέλος, προσέφυγε στα γαλλικά δικαστήρια και στην Επιτροπή. Έτσι διακρίνεται σε σχέση με κάθε άλλο πρόσωπο και εξατομικεύεται κατά τρόπο ανάλογο με τον αποδέκτη της απόφασης.

9 Στην έκθεση για την επ' ακροατηρίου συζήτηση αναπτύσσονται διεξοδικώς τα πραγματικά περιστατικά, η εξέλιξη της διαδικασίας και οι ισχυρισμοί και τα επιχειρήματα των διαδίκων. Τα στοιχεία αυτά της δικογραφίας δεν επαναλαμβάνονται κατωτέρω παρά μόνον καθόσον απαιτείται για τη συλλογιστική του Δικαστηρίου.

10 Δυνάμει του άρθρου 173, δεύτερο εδάφιο, της Συνθήκης, το παραδεκτό μιας προσφυγής ακυρώσεως αποφάσεως που ασκείται από ιδιώτη που δεν είναι αποδέκτης της απόφασης εξαρτάται από το αν η απόφαση αφορά τον προσφεύγοντα διάδικο άμεσα και ατομικά.

11 Επειδή η επίδικη απόφαση δεν απευθύνεται στην προσφεύγουσα, πρέπει να εξεταστεί αν την αφορά άμεσα και ατομικά.

12 Από τη νομολογία του Δικαστηρίου (βλέπε απόφαση της 15ης Ιουλίου 1963, Plaumann, 25/62, Rec. 1963, σ. 197) προκύπτει ότι η απόφαση που απευθύνεται σε ένα πρόσωπο μπορεί να αφορά ατομικά τρίτους μόνον αν τους θίγει λόγω ορισμένων ιδιαιτέρων χαρακτηριστικών ή πραγματικής καταστάσεως που τους διακρίνει σε σχέση με κάθε άλλο πρόσωπο και εξ αυτού του λόγου τους εξατομικεύει κατά τρόπο ανάλογο με τον αποδέκτη της.

13 Η προσβαλλόμενη απόφαση όμως έχει ως αντικείμενο να εξουσιοδοτήσει για το μέλλον τη Γαλλική Δημοκρατία να αποκλείσει, για ορισμένο διάστημα, της κοινοτικής μεταχειρίσεως όλες τις εισαγωγές μπανανών καταγωγής τρίτων χωρών της ζώνης δολαρίου που τελούν σε ελεύθερη κυκλοφορία σε άλλο κράτος μέλος. Ως εκ τούτου εμφανίζεται έναντι του συνόλου των εισαγωγέων μπανανών ως μέτρο γενικής ισχύος που εφαρμόζεται σε αντικειμενικά προσδιοριζόμενες καταστάσεις και συνεπάγεται έννομες συνέπειες έναντι κατηγοριών προσώπων που αντιμετωπίζονται κατά τρόπο γενικό και αφηρημένο.

14 Από αυτά συνάγεται ότι η επίδικη απόφαση αφορά την προσφεύγουσα μόνο λόγω της αντικειμενικής ιδιότητας του εισαγωγέα μπανανών, όπως και κάθε άλλο επιχειρηματία που βρίσκεται πραγματικά ή δυνητικά σε όμοια κατάσταση.

15 Το συμπέρασμα αυτό δεν εξασθενεί από το στοιχείο ότι η προσφεύγουσα, πριν εκδοθεί η επίδικη απόφαση, είχε αποπειραθεί, ματαίως, να εισαγάγει στη Γαλλία μπανάνες που τελούσαν σε ελεύθερη κυκλοφορία και είχε προσφύγει στα γαλλικά δικαστήρια και στην Επιτροπή.

16 Πράγματι, η προσφεύγουσα δεν απέδειξε ότι οι αιτήσεις για άδειες εισαγωγής που είχε υποβάλει στις γαλλικές αρχές εκκρεμούσαν ακόμη κατά την ημέρα εκδόσεως της επίδικης αποφάσεως.

17 Εξάλλου το γεγονός ότι αποπέμφθηκαν στα σύνορα ορισμένα φορτία μπανανών που προορίζονταν για την προσφεύγουσα πριν από την έκδοση της αποφάσεως δεν επηρεάζουν καθόλου το παραδεκτό της παρούσας προσφυγής εφόσον η απόφαση δεν έχει αναδρομική ισχύ.

18 Τέλος, το Δικαστήριο δεν μπορεί να δεχτεί το επιχείρημα της προσφεύγουσας ότι όταν η Επιτροπή εξέδωσε την επίδικη απόφαση δεν αγνοούσε την κατάσταση της προσφεύγουσας. Πράγματι, ο κανονιστικός χαρακτήρας μιας πράξης δεν επηρεάζεται από τη δυνατότητα προσδιορισμού του αριθμού ή ακόμη και της ταυτότητας των υποκειμένων του δικαίου στα οποία εφαρμόζεται σε δεδομένη στιγμή, εφόσον είναι βέβαιο ότι η εφαρμογή αυτή πραγματοποιείται βάσει αντικειμενικής νομικής ή πραγματικής καταστάσεως που προσδιορίζεται από την πράξη σε σχέση με το σκοπό της (βλέπε απόφαση της 6ης Οκτωβρίου 1982, Alusuisse, Συλλογή 1982, σ. 3463).

19 Υπό τις συνθήκες αυτές η προσφεύγουσα δεν μπορεί να προσβάλλει την επίδικη απόφαση δυνάμει του άρθρου 13, δεύτερο εδάφιο, της Συνθήκης. Επομένως η προσφυγή πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτη.

Επί των δικαστικών εξόδων

20 Σύμφωνα με το άρθρο 69, παράγραφος 2, του κανονισμού διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα.

21 Επειδή η προσφεύγουσα ηττήθηκε, πρέπει να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα.

22 Επειδή σχετικό αίτημα υπέβαλε μόνον η Επιτροπή, η καταδίκη αυτή πρέπει να περιοριστεί στα δικαστικά έξοδα, στα οποία υποβλήθηκε μόνον αυτή.

Για τους λόγους αυτούς

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (δεύτερο τμήμα)

αποφασίζει:

1) Απορρίπτει την προσφυγή ως απαράδεκτη.

2) Καταδικάζει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα της Επιτροπής.

3) Η Γαλλική Δημοκρατία φέρει τα δικά της δικαστικά έξοδα.

O'Higgins Mancini Schockweiler

Δημοσιεύτηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο, στις 14 Φεβρουαρίου 1989.

Ο γραμματέας

J.-G. Giraud

Ο πρόεδρος του δευτέρου τμήματος

T. F. O'Higgins